

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

‘Ογδοός ο χρόνος είναι
κι’ ἔδρα πάλιν αἱ ‘Αθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι’ ἑννενιάτα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἑνδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο ‘Ρωμῶς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι’ ἔσαν ἔγω εἰσπνάδα — κι’ ὅπου μὲ κατεβαίνει.
Συνδρομητῆς ἢ ἀξιωματῆς — γινεῖ λατρεῖ ἂν ἴσται,
καὶ τῶν ‘Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν ‘Ελλάδα ἴλην — ἄλλως νάκις κι’ ἑντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον.

γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ‘ὅτὸ χέρι.
Κι’ ἕνα φέλλο ἂν κρατῆς — ἴγινε συνδρομητῆς,
κι’ ὅπου τὸν παρὰ δὲν δίδει — ἢ τὸν φάγ μαῖορο φίλ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ’ αὐτίκας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φέλλο μὴ δεκάρα.

Νοεμβρίου δεκαεξή,
κάτι φαίνεται θὰ τρέξῃ.

Εἰς τὸ τρακόσια σήμερα κολλῶ ἔξηντα κι’ ἕνα,
προσέξτε ‘στὰ νούμερα γιὰτ’ εἶναι λανθασμένα.

‘Ο ‘Θουδωρῆς μονολογῶν κατὰ τριῶν τοῦ ‘Ρ’πουργῶν.

Μεταρρυθμισμὶν μεγάλῃν ‘ὅτὸ Κορόνι ἀναγγέλλω...
εἰς τὸ χέρι τὰ παπούτα... Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω.
‘Αρχετὸν καιρὸν σὰς ἔγω εἰς τὴ βράχῃ μου ἀπάνω
κι’ ὅτι θέλω καὶ μ’ ἀρίσει δὲν ‘μπορῶ μὴ σὰς νὰ κάνω.
‘Ἐξω Κώστα, Δεληγώργῃ, καὶ μεγάλῃ ‘Αχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἔλλειῦ !..

Στείλετέ μου παρατήσεις νὰ τῆς στείλω ‘ὅτὸ Παλάτι,
Ὑπουργοὶ νὰ γίνουν πρέπει κι’ ἄλλοι φίλοι Κορόνάτοι.
Μὴ τοὺς τρεῖς σὰς ἕως τώρα δὲν ‘μπορῶ νὰ συμφωνήσω
τὸ σκάφος τῆς πατρίδος πρὸς τὴν δόξαν καὶ κινήσω.
‘Ἐξω Κώστα, Δεληγώργῃ, καὶ μεγάλῃ ‘Αχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἔλλειῦ !..

‘Ας ἔλθουιν νὰ κάμωμι κι’ ἄλλοι ‘στὴν Κυβέρνησι φραγῶρα ...
ἰεραθῆκα ὡς τώρα τὴν ‘δικὴν σὰς τὴν φραγῶρα...
πάντα κλάψα, πάντα γρίνα, κάθε τόσο τὰ πανιῶρα...
στείλετέ μου παρατήσεις καὶ ἀδελφάστε τὴν γωνιά.
‘Ἐξω Κώστα, Δεληγώργῃ, καὶ μεγάλῃ ‘Αχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἔλλειῦ !..

‘Όταν εἰδώξα τῆς ‘Αρτας τὸν πασίγνωστο γρουσουζὴν
ποῦ τὸν τόπο μας φωνάζει κανονίερα καὶ μουρλούζῃ,
ἐξελάφρωσε ὁ νοῦς μου κι’ ‘Ισοῦγιον εὐρήκα
καὶ τὴν σκάρη λέγω σκάρη καὶ τὰ σῦκα λέγω σῦκα.
‘Ἐξω Κώστα, Δεληγώργῃ, καὶ μεγάλῃ ‘Αχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἔλλειῦ !

Δὲν μὴ μίλει τὸ Κορόνι ‘ὅτὸ ἔζη ἂν ἀγαπάτε,
σὰς ἀφίνω ἐλευθέρους ὅπου θέλετε νὰ πάτε.
Δὲν μὴ σκιάζει τρίτον κόμμα κι’ οὐδ’ αὐτὸς ὁ Λιμανῆς,
δὲν μὴ σκιάζει κομμὴ σκάρη, νεοβάπτιστος κανεῖς.
‘Ἐξω Κώστα, Δεληγώργῃ, καὶ μεγάλῃ ‘Αχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἔλλειῦ !

‘Στὴ λιγνὴ μου μίσθ Ζῶνω τὸ σταθὶ μου τὸ κοντὸ
καὶ μ’ ἔκινω εἰς τοὺς Πρίσβετι, μεναχὸς μου ἀπάνω.
Δὲν φοβούμαι καὶ τοὺς Πρίσβετι, στὴν κόκκινη παντιέρα,
καὶ πετῶ τὴν σακκαρία καὶ τοὺς κόβω πέρα πέρα,
‘Ἐξω Κώστα, Δεληγώργῃ, καὶ μεγάλῃ ‘Αχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἔλλειῦ !

